

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/500/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912210154
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6912210154.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporkyňi C. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. K. XXXX/X, K. R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 191,94 € s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8C/108/2013-65 zo dňa 28. 01. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd odmietol odpor vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS proti platobnému rozkazu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 8C/108/2012-25 zo dňa 25. 10. 2012 s odôvodnením, že vedľajší účastník nie je osobou oprávnenou na podanie odporu, a preto aplikoval ustanovenie § 174 ods. 3 písm. c) a odpor podaný vedľajším účastníkom odmietol. Navyiac, poukázal na skutočnosť, že odporkyňa odpor proti platobnému rozkazu nepodala napriek tomu, že ho riadne prevzala, a teda sa voči platobnému rozkazu zákonným spôsobom nebránila.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie vedľajší účastník na strane odporkyne, ktorý zdôraznil, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú vec a poukázal na to, že pokiaľ zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a žalobný nárok je súčasne v časti v zjavnom rozpore so zákonom, potom podľa § 172 ods. 7 a ods. 9 O. s. p. nemôže byť platobný rozkaz vydaný, pričom súd skúma uvedené nedostatky ex offo. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 27/2012. Tvrdil, že vedľajší účastník môže do konania vstúpiť v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia, preto je možný jeho vstup aj do konania v dobe, kedy ešte platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť. Pokiaľ ide o plynutie lehoty na podanie odporu uviedol, že na podanie opravného prostriedku vedľajšiemu účastníkovi plynie samostatná odvolacia lehota, ktorá začína dňom doručenia rozhodnutia vedľajšiemu účastníkovi. Ak by odpor vedľajšieho účastníka prvostupňový súd odmietol, ako podaný po uplynutí lehoty, potom by takýto postup súdu bol protizákonný, nakoľko vedľajšiemu účastníkovi odníma jeho právo byť účastníkom konania. Nečinnosť odporcu nemôže byť posudzovaná za konkludentný súhlas s uplatnenou žalobou, ale je prejavom rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý častokrát nevie o čiastočnej neplatnosti právneho titulu, ani o premlčaní pohľadávky, ktorá je voči nemu uplatňovaná a navyiac súdy ho dostatočne účinne odrádzajú od podania odporu poučením v platobnom rozkaze o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť za odpor proti platobnému rozkazu súdny poplatok, ktorý je v priamom rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. z) Zákona

o súdnych poplatkoch. Má za to, že aj prípadný nesúhlas hlavného účastníka s podaným odporom, ktorý v jeho prospech podal vedľajší účastník, musí byť kvalifikovaný, teda hlavný účastník ho musí urobiť so znalosťou veci. Súd by mal posúdiť osobnostné dispozície hlavného účastníka, správne chápať význam úkonu vedľajšieho účastníka a musí posúdiť aj samotný úkon, či tento je v prospech hlavného účastníka, ktorého v konaní podporuje, alebo tento úkon odporuje záujmom. Na záver poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ v doktrínálnych veciach *Oceáno Grupo Editorial, Salvat Editorial*, C 240/98 až C 244/98, *Mostaza Claro C-168/05* a *Godard C -429/05*, ako aj na články Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Keďže bola vedľajšiemu účastníkovi znemožnená realizácia jeho procesných práv, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu ako zjavne odporujúce zákonu zrušil.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že zastáva názor, že postup súdu bol správny. V predmetnej veci súd vydal platobný rozkaz, ktorý si odporca prevzal do vlastných rúk. V zákonnej 15 dňovej lehote odporca odpor nepodal. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 207/2011 a jeho právny záver, podľa ktorého nenastanú účinky vzniku vedľajšieho účastníctva v prípade, ak odporca nepodá odpor proti platobnému rozkazu. Zotrval na právnom stanovisku, že vedľajší účastník nie je osobou oprávnenou na podanie odporu.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vo výroku vecne správne.

Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd odmietol odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom ako odpor podaný neoprávnenou osobou podľa § 174 ods. 3 písm. c) O. s. p..

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na tú skutočnosť, že odpor proti platobnému rozkazu môže podať výlučne odporca a vedľajší účastník, ktorý vystupuje na strane odporcu nemá v tomto štádiu konania právo podať odpor, pretože kogentné ustanovenie § 174 ods. 2 O. s. p. nie je možné extenzívne vykladať v tom zmysle, že pokiaľ odporca odpor v zákonom stanovenej lehote nepodal, môže tak urobiť vedľajší účastník, ktorému plynie samostatná lehota na podanie odporu od doručenia platobného rozkazu. S právnym názorom okresného súdu, že odpor proti platobnému rozkazu môže podať výlučne odporca, sa odvolací súd nestotožňuje, a to z nasledovných dôvodov:

Konanie vo veci vyvolal navrhovateľ, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 191,94 € s príslušenstvom. Z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľ sa vyššie uvedenej sumy domáha na základe zmluvy o pôžičke, uzatvorenej dňa 11. 04. 2007, ktorú uzavrel právny predchodca navrhovateľa s odporkyňou, a ktorú možno podľa obsahu vyhodnotiť ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy a ust. § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy). Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámilo vstup do tohto konania podaním zo dňa 20. 09. 2012, keď spolu s oznámením o vstupe do konania na podporu odporkyne požiadala o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami. Vstup vedľajšieho účastníka do konania a oprávnenie na tento vstup mu vyplýva priamo z Občianskeho súdneho poriadku, a to z ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom mal zákonodarca na mysli najmä zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a podobne. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konania ako vedľajší účastníci. V praxi ide hlavne o združenie na ochranu spotrebiteľov.

Znenie tohto ustanovenia upravuje spôsob, akým vedľajší účastník vstúpi do konania, resp., akým získa procesné postavenie vedľajšieho účastníka. V tomto prípade sa vedľajší účastník stáva nositeľom jeho

procesných práv a povinnosti doručením jeho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, resp. doručením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by vedľajší účastník mohol vstúpiť do konania len v určitej fáze sporového konania, resp., že by výslovne nemohol vstúpiť do konania v čase do vydania platobného rozkazu. Uvedené je konštatované aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 234/2004.

Účelom rozkazného konania je rýchle a hospodárne vybavenie veci pri splnení podmienok stanovených v § 172 ods. 1 O. s. p. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v niektorých prípadoch zabezpečuje aj zákon prostredníctvom inštitútov procesného práva a v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku k nim patrí aj platobný rozkaz (§ § 172-174) a vydanie rozsudku pre zmeškanie (§ 153b), ktorú skutočnosť konštatuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 83/1999. Je zrejmé, že v prejednávanej veci je predmetom sporu zaplatenie sumy. I keď Občiansky súdny poriadok v ust. § 172 O. s. p. pripúšťa možnosť rozhodnúť o takejto veci v skrátanom konaní za predpokladu splnenia podmienok v ňom ustanovených, nie je možné konštatovať, že konanie pred vydaním platobného rozkazu je konaním nesporným. Sporové konanie začína podaním návrhu vo veci samej a tým je aj návrh na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je preto nutné konštatovať, že vedľajší účastník môže vstúpiť do sporového konania kedykoľvek aj v rozkaznom konaní do vydania platobného rozkazu.

Uvedený právny záver o možnosti vedľajšieho účastníka vstúpiť do konania v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia (už vyššie uvádzaný rozsudok NS SR 1Cdo 234/2004 uverejnený v časopise zo Súdnej praxe č. 5/2007 pod 63/2007) ale nevylučuje, aby prvostupňový súd skúmal podmienky ust. § 174 ods. 3 písm. c) O. s. p., teda, či odpor bol alebo nebol podaný neoprávnenou osobou.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013, ktorého nosnou ideou je, že vedľajší účastník - právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, nemôže do konania vstúpiť proti vôli hlavného účastníka, ktorého chce vedľajší účastník podporovať a hlavný účastník musí s úkonmi vedľajšieho účastníka vždy vysloviť súhlas. Nevyslovenie súhlasu sa rovná neudeleniu súhlasu. Podanie opravného prostriedku, medzi ktoré patrí aj odpor môže súd posudzovať len podľa ustanovení procesného práva. Povinnosť súdu skúmať úkon vedľajšieho účastníka aj podľa § 93 ods. 4 O. s. p. sa môže vzťahovať len k úkonom vyplývajúcim z práva hmotného, ako je tomu napr. pri vznesení námietky premlčania, inak by súd vopred vecne preskúmal opravný prostriedok. Ak teda hlavný účastník nevyjadrí súhlas s odporom alebo odvolaním vedľajšieho účastníka, je potrebné ich odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. Pokiaľ však ide o úkony vyplývajúce z hmotného práva (napr. premlčanie), len v takom prípade tento úkon posudzuje všeobecný súd podľa § 93 ods. 4 O. s. p. (ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností).

V predmetnom konaní bol platobný rozkaz doručený odporkyni do vlastných rúk. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery okresný súd vyzval odporkyňu podaním zo dňa 17. 06. 2013, aby v lehote siedmich dní odo dňa doručenia výzvy písomne oznámila, či súhlasí, resp. sa pripája k odporu vedľajšieho účastníka, ktorý jej bol doručený dňa 14. 01. 2013. Odporkyňa na uvedenú výzvu, ktorá jej bola doručená do vlastných rúk, nereagovala. Navyše, proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom odmietnutý, a ktoré bolo súčasne doručené do vlastných rúk odporkyne dňa 04. 02. 2013 (viď čl. 68 spisu), nepodala odvolanie, teda sa opätovne zákonným spôsobom nebránila.

V zmysle skutkových zistení a uvedených právnych záverov je nutné v tejto prejednávanej veci konštatovať, že odporkyňa nevyslovila súhlas s podaním odporu proti vydanému platobnému rozkazu, teda nevyslovila súhlas s procesným úkonom vedľajšieho účastníka, potom podanie tohto opravného prostriedku môže súd posudzovať len podľa ustanovení procesného práva, čoho dôsledkom je odmietnutie podaného odporu ako odporu podaného neoprávnenou osobou.

Napriek tomu, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom okresného súdu, že vedľajší účastník na strane odporkyne nemá právo samostatne podať odpor, je výrok okresného súdu vzhľadom na dôvody uvedené vyššie, ktorým bol odmietnutý odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším

účastníkom, ako odpor podaný neoprávnenou osobou, vo výroku vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že zo strany prvostupňového súdu nedošlo k znemožneniu realizácie procesných práv vedľajšieho účastníka, ktoré mu boli priznané v občianskom súdnom konaní, resp., čím by vedľajšiemu účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko odvolací súd jeho vstup do konania nijakým spôsobom nespochybňuje. Iná je však otázka právneho posúdenia týkajúca sa samotného podania opravného prostriedku - odporu. V tomto prípade (ako je to uvedené aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013), ak podá opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa len vedľajší účastník, musí sa súd vždy zaoberať tým, či a aké stanovisko zaujal k tomuto odvolaniu - opravnému prostriedku účastník podporovaný vedľajším účastníkom. Z ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Ak teda v danej veci nebol daný súhlas odporcu s podaním odporu proti platobnému rozkazu, ktorý podal výlučne len vedľajší účastník na strane odporcu, vyplýva z toho, že odpor ním podaný je potrebné hodnotiť ako odpor podaný neoprávnenou osobou. Ak teda platobný rozkaz odporca akceptoval, chce svoju pohľadávku uhradiť bez zvyšovania trov konania a bez zvyšovania sumy príslušenstva, potom by takéto podanie odporu vedľajším účastníkom bolo v rozpore s vôľou odporcu, ktorého vedľajší účastník v konaní podporuje.

Ak sa vedľajší účastník bránil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom spočívajúca v tom, že bol ním podaný odpor odmietnutý z dôvodu, že bol podaný oneskorene, tieto skutočnosti okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vôbec neuvádzal, preto sa nimi odvolací súd nezaoberal.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.. V odvolacom konaní vedľajší účastník na strane odporcu nebol úspešný, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, ktoré vznikli navrhovateľovi, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi nepriznal, nakoľko uvedené trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka, nepovažoval za trovy konania vynaložené účelne. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu bolo navrhovateľovi doručené na vedomie, na vyjadrenie k odvolaniu nebol navrhovateľ vyzvaný, nebola mu v tomto smere uložená žiadna povinnosť zo strany súdu, a preto predmetné vyjadrenie, v ktorom navrhovateľ navrhol uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť, nie je v príčinnej súvislosti so samotným predmetom konania a rozhodnutia. Uvedený úkon nebol nevyhnutný pre úspech vo veci, teda, neboli poskytnuté také právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť, keď uvedené vynaložené trovy právneho zastúpenia v súvislosti s písomne podaným vyjadrením k odvolaniu neboli odvolacím súdom považované za účelné, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi, úspešnému v odvolacom konaní, nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.